

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Újra sorba állnak kenyérért, húsért, tojásért*

Forrás: .....

Az Újság

Bp.
(Hely)

1922 *VII*
(Idő) / 21

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

381.631

Hely

Idő

"1922"

Személy

Helvszám

Újra sorbaállnak kenyérért, húsért, tojásért

A városi üzemekben kevés tojás van. — 56 korona egy kiló lóhús.

Nyolc óra felé, mikor a széna-téri községi élelmiszerüzlet elé értem, már több mint kétszázan álltak sorba. Az egyik sor az üzlet ajtajától balra, a piac felé húzódott. Ezek tojásra vártak. A másik sor jobbra, a régi Szent János-kórházig kigyózott és kenyérre várt. A kenyérre váróknak reménytelen helyzetük volt, mert előbb a tojást osztották, tehát a tojásos sor végére álltam be és vártam. Eppen a legrosszabbkor jöttem, mert az ajtónál álló rendőrnek valami afférja volt egy fiatal asszonnyal és amíg ezt a lovagiasság szabályai szerint el nem intézte, vagyis az asszony nevét, lakását, életkorát stb. fel nem írta — senkit sem engedett be az üzletbe. Ezt mind a két sor természetesnek találta és türelmesen várt. Mellettem idősebb uri asszony állt, akitől megtudtam, hogy négy tojást adnak, ami csak huszonnyolc koronába kerül, de mindjárt megnyugtattam, hogy sem ő, sem én nem fogunk kapni, mert mire odaérünk, a tojás elfogy.

Az asszonyoktól hangos volt az utca. Szép számmal sorakoztak férfiak is, fiatalok, öregek egyenesen. Az egyruhát két utcaseprő és egy váltóállító gyerek képviselte. Ahányszor egy-egy csoport bement az üzletbe, három-négy lépést előrenyomultunk. A sor az üzlet körül kanyarodott és így az elejét nem láthattam, de a lépésekből következtettem, hogy nyolcat engednek be egyszerre. Félóra alatt mintegy husz lépést haladtam előre és mikor megfordultam, meglepődve tapasztaltam, hogy már egészen jó kilátásaim vannak. Majdnem annyian álltak mögöttem, mint előttem.

Szakácsné kinézésű kendős asszony a háborúról beszélt, mint régi jó világról.

— Harminc krajeár volt a tojás és nem kellett érte sorba állni — meséli elkeseredve. Azt hittük akkor, hogy már éhen kell halni, oszt ehun van ni!

Mindekinnek van megjegyzése. Egy százesztendősnék látszó vénasszony a botjával kopog, hogy magára irányítsa a figyelmet.

— Hát az én időmben! — bólogat fejével — kettőt adtak egy krajeárért és örült a zsidó, ha vették.

Egyszerre felbomlik előttünk a sor és a morajból kivehető, hogy elfogyott a tojás. Legelőbben elkeseredve haza indulnak, a másik része beáll a kenyérsorba. Elteszik a tojásra előkészített pénzt és tisztjegyet kótórásznak elő. A sor csaknem kétszeresére növekedik, mikor az ajtónál álló rendőr kijelenti, hogy addig nem lesz kenyérsztás, míg az egész sor be nem áll a tojásosok helyére. A sor hátulja siet teljesíteni a rendőr kívánságát, de az eleje nem mezdul.

— Azért állunk itt hét óra óta, — kiáltják többen — hogy azok kapjanak kenyeret, akik most jöttek!

— Hát akkor nem lesz kenyérsztás! — mondja nyugodtan a rendőr és bemegy az üzletbe.

Az össze-visszakiabálásból, gyermeksirásból formális verekedés támad. A rendőr alig tudja szétválasztani az egymás hajába kapaszkodó asszonyokat.

— Egy munkásasszony rámtámad:

— Maga is most jött, láttam! Takarodjon a végére!

Már éppen indulni akarok, de az előttem álló szobalány pártfogásába vesz.

— Velem állt nyolc óra óta! — hazudja csak azért, hogy veszekedhessen. — Mit akar tőle?

Lassan rendbe jön a sor; akinek csecsemő van a karján, előre engedik.

Féltizenny felé jár az idő, mikor félkenyérrel a hóna alatt kijön az első asszony az üzletből. Számtalan kérdéssel ostromolják, de ő siet haza és csak ugy viszkizabálja a feleleteket:

— Nagyon szép a kenyér és van elég. Jut mindenkinek.

A sor lassan fogy, de ötven lépésre egy másik sor növekszik. A községi lóhússzék bódéja előtt.

Elöl csupa öreg koldusasszony siránkozik; ezek már kora reggel óta várnak. Utána hivatalnoknőfélék, munkásnők, rongyos kis gyerekek sorakoznak. Itt nem siet senki. Nem is igen beszélnek, mintha ez is nehezükre esnék.

Tizenegy óra után jön meg az élelmiszerkoesi. Először a jégtáblákat veszik le és berakják a jégszek-

renybe. A sor kivánsian teszi, miyen must roznak es mennyit. Hatalmas kolbász- és szafaládélancokat visznek a bódéba. Valami különös vöröses-fekete színük van.

Előttem egy idősebb asszony a ló tisztaságát magyarázza. Látszik rajta, hogy nem először mondja és inkább megszokásból, mint meggyőződésből ismétli:

— Mennyivel tisztább állat a disznónál és jobb is, csak elkészíteni kell tudni.

A bódéban már felvágták a portékát. Előkerül egy rendőr is, bár kevés szükség van rá. A sorból megindulnak a párok, kezükben a husra szánt pénzzel. Szép esőndesen megy minden.

Tizenkét óra felé kerülök be az üzletbe. Félkiló ve-sepeesenyt veszek huszonnyolc koronáért. Átható, kellemetlen szaga van. Mikor kilépek, odaadom egy gyerekeknek. Boldogan veszi el, boldog az ingyen húsért és boldog, hogy nem kell tovább várakoznia.

(essi.)